

Respons.

III.-VIII.

2<sup>b</sup>

C

um Rex gló- ri- æ \* Chri- stus infér-

num debella- tú- rus in- trá - ret: et cho- rus

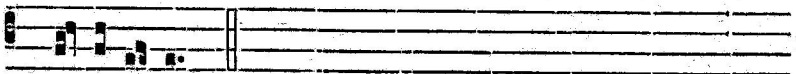
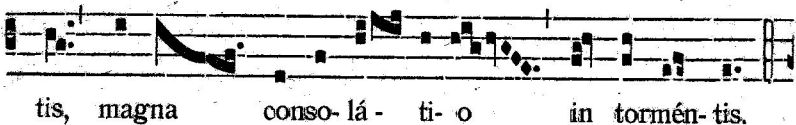
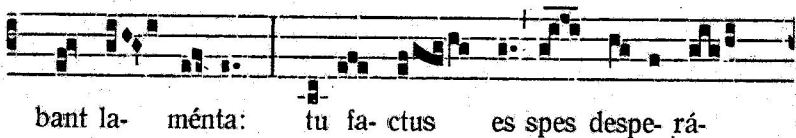
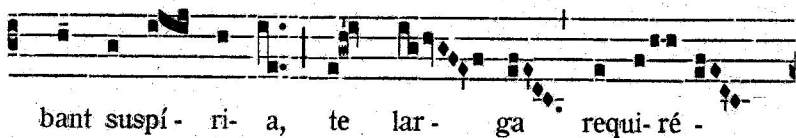
Angé- li- cus ante fá- ci- em ejus portas prin- ci- pum

tollí præ- cí- pe- ret, Sanctó- rum pó- pu- lus qui te-

nebá- tur in morte ca- ptí- yus, voce la- crymá- bi-

li clamavé- runt: Adve- ní- sti de- si- de- rá- bi- lis,

quem expectabámus in ténebris, ut edú- ce- res hac



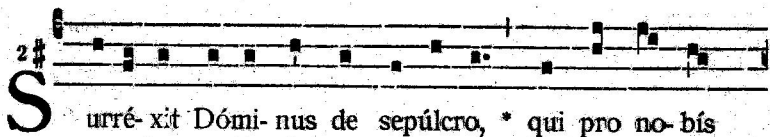
Al-le-lú-ja.

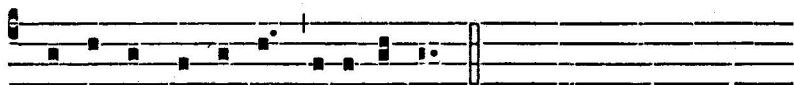
Po skończonej procesji celebrans stawia monstrancję na mensie ołtarza, a ukleknawszy na najwyższym stopniu, bierze krzyż rezurekcyjny i unosząc go w górę, intonuje antyfonę *Surrexit Dóminus de sepulcro*, którą chór kontynuuje.

To samo powtarza celebrans po raz drugi i trzeci, coraz to wyżej wznosząc krzyż i w coraz wyższym śpiewając tonie.

Celebrans.

Chór:





pepéndit in ligno, alle- lu- ja.

℣. In resurrecciónē tua Christe, alleluja.

℞. Cælum et terra lætántur, allelúja.

Orémus.

**D**eus, qui nos Resurrectiōnis Domínicae ánnua solemnitate lætificas, † concéde propítius \* ut per temporália festa, quæ ágimus, pervenire ad gáudia ætérna mereámur. Per eúndem Dóminum nostrum etc. ℞. Amen.

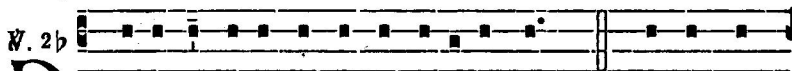
Następnie stawia celebrans Najśw. Sakrament na przygotowanym tronie, okadza Go i rozpoczyna jutrznię. Po odśpiewaniu jutrzni, hymnu ambrozjańskiego i oracji chowa się Najśw. Sakrament, jak zwykle. Gdzie obowiązują przepisy chórowe, śpiewa się laudes.

Gdzie jutrzni się nie śpiewa, tam intonuje celebrans bezpośrednio po antyfonie Surrexit Dóminus i modlitwie Deus, qui nos resurrectiōnis, nie stawiając monstrancji na tronie, hymn Te Deum laudamus (str. 149) po czym udziela Najśw. Sakramentem uroczystego błogosławieństwa, jak przepisuje rytuał i chowa Najśw. Sakrament do tabernakulum.

c. Jutrznia

(Matutinum).

Pater, Ave, Credo.



**D**ómi- ne, lá- bi- a me- a apé- ri- es. ℞. Et os me-



um annunti- á- bit laudem tu- am.